

Sygn. akt I PK 257/13

POSTANOWIENIE

Dnia 1 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Roman Kuczyński

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa W. C.
przeciwko Skarbowi Państwa - Urzędowi Skarbowemu w B.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 kwietnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej powoda od postanowienia Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.
z dnia 28 czerwca 2013 r., sygn. akt V Pz (...),

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B.– Wydział Pracy postanowieniem z 9 stycznia 2013 r., IV P (...), umorzył postępowanie w sprawie z powództwa W. C. przeciwko Skarbowi Państwa – Urzędowi Skarbowemu w B. o uznanie wypowiedzenia warunków pracy i płacy za bezskuteczne. Umorzenie postępowania nastąpiło na podstawie art. 182 § 1 k.p.c., zgodnie z którym sąd umarza postępowanie zawieszone na zgodny wniosek stron, jeżeli wniosek o podjęcie postępowania nie został zgłoszony w ciągu roku od daty postanowienia o zawieszeniu. Sąd Rejonowy wziął pod uwagę, że postępowanie zostało zawieszone postanowieniem z 16 grudnia 2011 r. na zgodny

wniosek stron, na podstawie art. 178 k.p.c., i w ciągu roku od daty zawieszenia nie wpłynął wniosek o podjęcie postępowania.

Zażalenie na postanowienie o umorzeniu postępowania złożył pełnomocnik powoda, wnosząc o jego uchylenie. W uzasadnieniu zażalenia podniesiono, że intencją stron było zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c., a więc z urzędu, ze względu na ujawnienie czynu, którego ustalenie w drodze dyscyplinarnej mogłoby wywrzeć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, ponieważ przeciwko powodowi zostało wszczęte postępowanie dyscyplinarne w służbie cywilnej. Wobec tego, powód wniósł o zawieszenie postępowania w niniejszej sprawie (z zakresu prawa pracy) do czasu rozstrzygnięcia sprawy dyscyplinarnej. Do tego wniosku powoda przyłączył się pełnomocnik pozwanego. Wniosek powoda o zawieszenie postępowania oraz przyłączenie się pozwanego do wniosku o zawieszenie postępowania z tej konkretnej przyczyny nie powinny prowadzić do zawieszenia postępowania na zgodny wniosek stron na podstawie art. 178 k.p.c., a następnie umorzenia tego postępowania z powodu niezłożenia wniosku o jego podjęcie. Pełnomocnik powoda powołał się w zażaleniu na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniach: z 15 kwietnia 1983 r., IV PRN 4/83 (OSNC 1983 nr 10, poz. 167) oraz z 4 września 2008 r., IV CSK 213/08 (OSNC-ZD 2009 nr A, poz. 23).

W odpowiedzi na zażalenie pełnomocnik pozwanego wniósł o jego oddalenie. Odnosząc się do powołanych przez pełnomocnika powoda postanowień Sądu Najwyższego, podniósł, że konieczność badania „rzeczywistej” przyczyny zawieszenia postępowania jest niezgodna z aktualną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, który obecnie przyjmuje, że przed umorzeniem postępowania zawieszonego na zgodny wniosek stron sąd nie bada, czy przyczyna wskazana w postanowieniu o zawieszeniu postępowania rzeczywiście istniała. Na potwierdzenie swojego stanowiska pozwany powołał postanowienia Sądu Najwyższego: z 17 grudnia 1998 r., II CKN 713/98 (OSP 1999 nr 10, poz. 176), z 7 lutego 2003 r., III CK 276/02 (niepublik.), z 18 czerwca 2004 r., II CK 383/03 (niepublik.) oraz z 9 lutego 2006 r., V CK 457/05 (niepublik.).

Sąd Okręgowy w P. – Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z 28 czerwca 2013 r., V Pz (...), oddalił zażalenie.

Sąd Okręgowy stwierdził, że argumentacja zażalenia jest chybiona i nie może odnieść skutku. Sąd Rejonowy umorzył postępowanie na podstawie art. 182 § 1 k.p.c., zgodnie z którym sąd umarza postępowanie zawieszone na zgodny wniosek stron, jeżeli wniosek o podjęcie postępowania nie został zgłoszony w ciągu roku od daty postanowienia o zawieszeniu. O umorzeniu postępowania zawieszonego na podstawie art. 182 § 1 k.p.c. decydują przewidziane w tym przepisie przyczyny zawieszenia. W pewnym okresie w doktrynie i orzecznictwie dominował pogląd, że sąd – rozważając kwestię umorzenia postępowania na podstawie art. 182 § 1 k.p.c. – nie jest związany podstawą prawną zawieszenia wymienioną w postanowieniu o zawieszeniu postępowania, jeżeli z materiału dowodowego sprawy wynika, że rzeczywista przyczyna zawieszenia była inna. Powyższy pogląd oznaczał, że zgodne stanowisko procesowe stron co do zawieszenia postępowania w związku z toczącym się innym postępowaniem sądowym nie przesądzało o przyczynie zawieszenia w postaci zgodnego wniosku stron, o którym mowa w art. 178 k.p.c. W przypadku, gdy od wyniku innego postępowania cywilnego zależało rozstrzygnięcie w sprawie zawieszonej, za rzeczywistą podstawę zawieszenia postępowania należało uznać art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. Powyższe stanowisko jest już jednak nieaktualne, zostało bowiem zakwestionowane w nowszej judykaturze. Obecnie przyjmuje się, że umarzając postępowanie zawieszone na zgodny wniosek stron oraz z przyczyn wskazanych w art. 177 § 1 pkt 5 i 6 k.p.c., sąd nie bada, czy przyczyna wskazana w postanowieniu o zawieszeniu postępowania rzeczywiście istniała. Ten kierunek orzecznictwa, zapoczątkowany postanowieniem Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1998 r., III KKN 713/98 (OSP 1999 nr 10, poz. 176), jest kontynuowany w nowszym orzecznictwie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 18 czerwca 2004 r., II CK 383/03, z 9 lutego 2006 r., V CK 457/05, z 4 marca 2008 r., IV CSK 342/07). Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Najwyższego, że w obecnym stanie prawnym nie znajduje usprawiedliwienia pogląd o konieczności poszukiwania przez sąd innej przyczyny zawieszenia postępowania niż zgodny wniosek stron, jeżeli podstawą zawieszenia, według sentencji postanowienia, był art. 178 k.p.c., a strony nie zaskarżyły prawidłowości tej podstawy z powołaniem się na inną, rzeczywistą przyczynę zawieszenia postępowania (art. 394 § 1 pkt 6 k.p.c.). Strona ma również

możliwość wystąpienia z wnioskiem o podjęcie zawieszonego postępowania w odpowiednim czasie. Powód nie złożył wniosku o podjęcie postępowania.

Sąd Okręgowy podkreślił, że powód był reprezentowany w toku postępowania przez profesjonalnego pełnomocnika, który powinien mieć świadomość skutków prawnych wskazania w sentencji postanowienia sądu określonej podstawy prawnej zawieszenia postępowania. Błędne, w ocenie strony, wskazanie tej podstawy przez sąd powinno skłonić stronę do wniesienia środka odwoławczego w celu dokonania jej weryfikacji. Prawomocne postanowienie sądu o zawieszeniu postępowania na podstawie art. 178 k.p.c. ma wiążący charakter co do przyczyny zawieszenia przy rozważaniu zastosowania art. 182 § 1 k.p.c., który zawiera katalog przyczyn umorzenia i określone zasady umorzenia postępowania. Zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. prawomocne postanowienie wiąże między innymi sąd, który je wydał, jak również inne sądy. W tej sytuacji kontrola przyczyny zawieszenia postępowania i oświadczeń stron poprzedzających zawieszenie, dokonywana na etapie orzekania w przedmiocie umorzenia zawieszonego postępowania, oznaczałaby w istocie kontrolę prawidłowości prawomocnego postanowienia. W konsekwencji należało przyjąć, że prawomocne postanowienie o zawieszeniu postępowania – zawierające przyczynę zawieszenia – ma prejudycjalny charakter dla umorzenia postępowania. Oznacza to, że zarzuty skarżącego, odwołujące się do wcześniejszego orzecznictwa Sądu Najwyższego, są nieuzasadnione.

Skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego wniósł w imieniu powoda jego pełnomocnik, zaskarżając orzeczenie to w całości. Skarga kasacyjna została oparta na podstawach:

1) naruszenia przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie: a) art. 182 k.p.c. w związku z art. 65 k.c., przez uznanie, że Sąd Rejonowy musiał umorzyć postępowanie, gdyż zostało ono zawieszone na zgodny wniosek stron, mimo że pominął okoliczności, w jakich został złożony wniosek o zawieszenie postępowania przez pełnomocnika powoda i w jakich przyłączył się do tego wniosku pełnomocnik pozwanego; intencją stron było zawieszenie postępowania do czasu prawomocnego zakończenia postępowania dyscyplinarnego, a samo przyłączenie się drugiej strony do tego wniosku nie powinno być traktowane jako zgodny wniosek stron o zawieszenie postępowania;

b) art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c., przez pominięcie, że pełnomocnik powoda wnosił o zawieszenie postępowania z urzędu ze względu na ujawnienie czynu, którego ustalenie w drodze dyscyplinarnej wywarłoby wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, ponieważ przeciwko powodowi zostało wszczęte postępowanie dyscyplinarne w służbie cywilnej; c) art. 178 k.p.c., przez przyjęcie, że zaprotokołowane na rozprawie oświadczenia stron o celowości zawieszenia postępowania są zgodnym wnioskiem stron, w sytuacji, gdy przesłanką zawieszenia postępowania nie był zgodny wniosek stron, lecz inne toczące się przeciwko powodowi postępowanie, którego rozstrzygnięcie miało wpływ na wynik rozpatrywanej sprawy; d) art. 382 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c., przez dokonanie przez Sąd drugiej instancji dowolnej, jednostronnej i niezupełnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji uznanie, że doszło do zawieszenia postępowania w niniejszej sprawie na zgodny wniosek stron; Sąd drugiej instancji, przyjmując za swoje ustalenia Sądu pierwszej instancji, nie dokonał pełnej oceny materiału dowodowego, naruszając w sposób rażący zasadę swobodnej oceny dowodów; e) art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c., przez oddalenie zażalenia jako bezzasadnego, mimo że rozstrzygnięcie to nastąpiło z pominięciem przyczyny, która legła u podstaw wniosku powoda o zawieszenie postępowania; f) art. 382 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c., przez pominięcie przez Sąd drugiej instancji materiału dowodowego zebranego przed Sądem pierwszej instancji, a w szczególności pominięcie, że wobec powoda zostało wszczęte postępowanie dyscyplinarne, mające wpływ na wynik postępowania w niniejszej sprawie;

2) naruszenia przepisów prawa materialnego, przez ich błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, a mianowicie § 12 ust. 2 pkt 1 w związku z art. § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, przez ich niewłaściwe zastosowanie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kwoty 90 zł, mimo że z przepisu wynika, iż kwota ta powinna wynosić 60 zł.

Konieczność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący uzasadnił tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ wydane orzeczenie rażąco

narusza przepisy wskazane w ramach podstaw skargi kasacyjnej. Ponadto w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, wymagające wyjaśnienia, sprowadzające się do odpowiedzi na pytanie, czy umorzenie zawieszonego postępowania na podstawie art. 182 § 1 k.p.c. może mieć miejsce także w sytuacji, gdy faktyczną przyczyną zawieszenia postępowania była inna okoliczność, przytoczona przez sąd w uzasadnieniu, objęta hipotezą art. 180 § 1 pkt 4 k.p.c. Umorzenie zawieszonego postępowania od wielu lat budziło kontrowersję w judykaturze. W wielu orzeczeniach Sąd Najwyższy prezentował stanowisko, że umorzenie zawieszonego postępowania nie może mieć miejsca, jeżeli przyczyną zawieszenia była inna okoliczność niż przytoczona przez sąd w uzasadnieniu. Pojawiły się też orzeczenia prezentujące odmienne stanowisko w powyższej kwestii, według których o umorzeniu zawieszonego postępowania decydują rzeczywiste przyczyny, a nie te wskazane w uzasadnieniu orzeczenia o zawieszeniu.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu drugiej instancji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania.

Strona pozwana nie wniósła odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie ma uzasadnionych podstaw.

Istota skargi kasacyjnej sprowadza się do twierdzenia, że przed umorzeniem postępowania na podstawie art. 182 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy miał obowiązek sprawdzenia prawidłowości postanowienia o zawieszeniu postępowania (prawidłowości podstawy tego zawieszenia wskazanej w sentencji postanowienia o zawieszeniu), a w razie stwierdzenia, że rzeczywista przyczyna zawieszania była inna niż wskazana w tym postanowieniu, powinien był odstąpić od umorzenia postępowania (nie wydawać postanowienia o umorzeniu). Do tego sprowadzają się wszystkie obszernie sformułowane zarzuty skargi kasacyjnej.

Rację ma skarżący o tyle, o ile twierdzi, że w orzecznictwie przyjmowano przez długi czas, iż o ewentualnym umorzeniu postępowania po jego zawieszeniu

decydują właściwe (prawidłowe, rzeczywiste) podstawy zawieszenia, a nie te, które zostały (błędnie) wskazane w postanowieniu o zawieszeniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 października 1955 r., IV CZ 185/55, PiP 1957 nr 3, s. 649; z 3 marca 1977 r., I CZ 20/77, OSNC 1977 nr 12, poz. 238; z 14 września 1977 r., III CRN 194/74, OSpIKA 1978 nr 4, poz. 80; z 15 kwietnia 1983 r., IV PRN 4/83, OSNCP 1983 nr 10, poz. 167; uchwałę Sądu Najwyższego z 25 lutego 1985 r., III CZP 86/84, OSNCP 1985 nr 11, poz. 168; wyrok Sądu Najwyższego z 20 marca 2002 r., V CKN 947/00, Mon. Praw. 2002 nr 20, s. 948).

Obecnie jednak przyjmuje się w orzecznictwie, że sąd umarza postępowanie zawieszone na zgodny wniosek stron oraz z przyczyn wskazanych w art. 177 § 1 pkt 5 i 6 k.p.c., nie badając, czy przyjęte przez sąd podstawy zawieszenia były trafne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 17 grudnia 1998 r., II CKN 713/98, OSP 1999 nr 10, poz. 176 z glosą M. Lewandowskiego; z 7 lutego 2003 r., III CK 276/02, niepublik.; z 18 czerwca 2004 r., II CK 383/03, Biuletyn Izba Cywilna 2005 nr 1, s. 49; z 9 lutego 2006 r., V CK 457/05, niepublik.; z 4 marca 2008 r., IV CSK 342/07, niepublik.).

Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą skargę kasacyjną przychylił się do poglądu przedstawionego w najnowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego, zapoczątkowanym postanowieniem z 17 grudnia 1998 r., II CKN 713/98, w którym krytycznie odniesiono się do wcześniejszej praktyki badania przez sąd rzeczywistej przyczyny zawieszenia przed umorzeniem postępowania. Zmiana poglądów Sądu Najwyższego jest następstwem zasadniczych zmian w koncepcji roli sądu w postępowaniu cywilnym, wprowadzonych ustawą z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej – Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 43, poz. 189), które weszły w życie z dniem 1 lipca 1996 r. Ustawa nowelizująca Kodeks postępowania cywilnego zerwała z zasadą odpowiedzialności sądu orzekającego za wynik postępowania i znacznie ograniczyła obowiązek podejmowania przez sąd działań z urzędu; jednocześnie utrwaliła zasadę dyspozycyjności stron i kontradyktoryjności procesu, odwracając dotychczasową „filozofię” procesu cywilnego. Obecnie

dysponentem postępowania cywilnego są zasadniczo same strony. Na stronie spoczywa obowiązek aktywności procesowej i jej ryzykiem jest obarczone niepodjęcie czynności procesowych mogących uchronić ją od niekorzystnych dla niej skutków (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25 marca 1998 r., II CKN 656/97, OSNC 1998 nr 12, poz. 208). W obecnym stanie prawnym nie znajduje usprawiedliwienia pogląd o konieczności poszukiwania przez sąd podstawy zawieszenia innej od wskazanej w sentencji postanowienia o zawieszeniu, jeżeli strony nie zaskarżyły w stosownym czasie tego postanowienia (art. 394 § 1 pkt 6 k.p.c.), kwestionując prawidłowość przyjętej przez sąd podstawy zawieszenia, ani nie zgłosiły w odpowiednim czasie wniosku o podjęcie zawieszonego postępowania.

Należy podzielić pogląd, zgodnie z którym prawomocne postanowienie sądu o zawieszeniu postępowania na podstawie art. 178 k.p.c. ma wiążący charakter (art. 365 § 1 k.p.c.) co do przyczyny zawieszenia przy rozważaniu zastosowania art. 182 § 1 k.p.c., choćby podstawa zawieszenia została błędnie przyjęta przez sąd przy wydawaniu postanowienia o zawieszaniu postępowania.

Z tego względu bezprzedmiotowe jest obecnie rozróżnianie przyczyny zawieszenia postępowania wskazanej w postanowieniu o zawieszeniu (w rozpoznawanej sprawie – art. 178 k.p.c.) od przyczyny zawieszenia rzeczywiście istniejącej (w rozpoznawanej sprawie – art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c.). Oznacza to, że rozważając kwestię umorzenia postępowania zawieszonego (choćby błędnie) na podstawie art. 178 k.p.c., sąd nie bada, czy przewidziana w tym przepisie przyczyna zawieszenia rzeczywiście istniała (np. czy strony rzeczywiście zgodnie wniosły o zawieszenie postępowania, czy tylko sąd błędnie przypisał im taką intencję).

Według art. 182 § 1 k.p.c., sąd umarza postępowanie zawieszone na zgodny wniosek stron, jeżeli wniosek o podjęcie postępowania nie został zgłoszony w ciągu roku od daty postanowienia o zawieszeniu. Użycie słowa „umarza” oznacza, że sąd musi wydać postanowienie o umorzeniu, gdy tylko spełniona jest przesłanka podana w tym przepisie. Przesłanką umorzenia postępowania jest niezgłoszenie wniosku o podjęcie postępowania w ciągu roku od daty postanowienia o zawieszeniu. Jeżeli w prawomocnym postanowieniu o zawieszeniu postępowania

wskazana jest przyczyna zawieszenia, to brak jest podstaw do przyjęcia, że sąd ma obowiązek ponownego badania przed umorzeniem postępowania, czy przyczyna ta rzeczywiście występowała. Obowiązek taki nie wynika ani z treści art. 182 § 1 k.p.c., ani z innych przepisów. W sprawach z zakresu prawa pracy nie wynika on także z art. 469 k.p.c.

Według art. 365 § 1 k.p.c. prawomocne orzeczenie sądu wiąże sąd, który je wydał, oraz inne sądy. Moc wiążąca prawomocnego orzeczenia sądu charakteryzuje się dwoma aspektami: pierwszy z nich odnosi się do istnienia prawomocnego orzeczenia, drugi przejawia się w jego mocy wiążącej jako walorze prawnym rozstrzygnięcia zawartego w treści orzeczenia. W konsekwencji przyjąć należy, że prawomocne postanowienie o zawieszeniu postępowania ma charakter prejudycjalny dla umorzenia postępowania co do powołanej w tym postanowieniu podstawy prawnej określającej przyczynę zawieszenia.

Nieuzasadnione są obawy związane z konsekwencjami wydania wadliwego orzeczenia o zawieszeniu postępowania, które może prowadzić do niekorzystnych skutków dla strony (choćby w postaci umorzenia postępowania). Zasadność zawieszenia postępowania, zastosowanie i powołanie odpowiedniej podstawy prawnej zawieszenia podlegają kontroli instancyjnej w drodze zażalenia. Strony mogą też wystąpić z wnioskiem o podjęcie zawieszonego postępowania. Umorzenie postępowania na podstawie art. 182 § 1 k.p.c. może nastąpić tylko w niektórych przypadkach zawieszenia i jest skutkiem procesowej bezczynności stron w sytuacjach, gdy ich aktywność mogłaby doprowadzić do usunięcia przyczyn zawieszenia postępowania albo do zawieszenia go na prawidłowej podstawie, uniemożliwiającej jego umorzenie.

W rozpoznawanej sprawie powód (reprezentowany w toku postępowania przez profesjonalnego pełnomocnika) nie zaskarżył postanowienia Sądu Rejonowego o zawieszeniu postępowania na podstawie art. 178 k.p.c. (art. 394 § 1 pkt 6 k.p.c.), chociaż wskazana podstawa zawieszenia była w jego mniemaniu oczywiście błędna, ani nie wniósł w odpowiednim czasie o podjęcie postępowania zawieszonego jego zdaniem na błędnej podstawie. Konsekwencją tego stało się umorzenie postępowania na podstawie art. 182 § 1 k.p.c.

Za prawidłowy i nienaruszający przepisów powołanych w podstawach skargi kasacyjnej należy uznać pogląd Sądu Okręgowego, że postępowanie zawieszone na podstawie art. 178 k.p.c. podlega umorzeniu po upływie czasu określonego w art. 182 § 1 k.p.c. bez badania przez sąd trafności podstawy zawieszenia. Brak potrzeby badania trafności podstawy zawieszenia sprawia, że część zarzutów skargi kasacyjnej jest bezprzedmiotowa i nie podlega szczegółowemu rozważeniu (dotyczy to zwłaszcza zarzutu naruszenia art. 65 k.c., art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c. i art. 178 k.p.c.). Szczegółowe rozważanie, jaka powinna być prawidłowa podstawa zawieszenia postępowania, jest zbędne dla rozstrzygnięcia o bezzasadności skargi kasacyjnej.

Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), co wyklucza spośród dopuszczalnych podstaw skargi kasacyjnej zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., a w konkretnej sprawie także zarzuty naruszenia art. 227 i 382 k.p.c. (ze względu na ich uzasadnienie).

Sąd Najwyższy nie rozważał zarzutów naruszenia przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Rozstrzygnięcie o kosztach procesu (w tym o kosztach zastępstwa procesowego) dzieli losy skargi kasacyjnej, jeżeli strona nie wniosła osobnego zażalenia na rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.